

(Kyseessä on vielä keskeneräinen teksti, mutta ajattelin kysyä teiltä mielipidetettä siihen, mitä olen jo saanut kirjoiteltua.) Luku I Kaipa minä näin jälkeensä tarkasteltuna olisin voinut kieltäytyä siitä tarjouksesta, mutta taas toisaalta ei. Se oli liian hyvä tarjous. Ei siitä olisi voinut kieltäytyä. Vie paketti X pisteestä A pisteeseen B. Helppoa ja yksinkertaista, mutta sitä se ei ollut. Kartalla muutaman sentin pituisen taipaleen kävelemiseen meni yli kaksi kuukautta. Matkan hankaluudet tosin unohtuivat pian palkkion saatua. Ensimmäiset päivät kuluivat tammenterhokonjakkia juoden ja pitkäjalan piippu vihreää poltellen. Ne muutamat päivät jäivät mieleeni hyvin. Sen jälkeen ne tosin alkoivat sulautumaan toisiinsa. Heräsin toisinaan aamu kahdeksalta joskus viideltä päivällä, mutta kaikki päivät olivat samanlaisia. Piippu tulille ja lasillinen vanhaa kunnon mestari Tammipuun konjakkia. Niin minä kulutin aikaani. Polttaen ja juoden. Sitä luulisi olevansa onnellinen kaiken sen yltäkylläisyyden keskellä, mutta näin asia ei ole. Kaikesta siihen rikkauteen ja vaurauteen turtuu. Se menettää merkityksensä. Luku II Asunnossa kaikui, kun oveeni koputettiin. Oli myöhäinen iltapäivä ja syksynvärjäämät lehdet tippuivat puista maahan. Laitoin uutilehtisen pöydälle ja lähdin avaamaan ovea. Vihreään uniformuun sonnustautunut orava odotti minua ovella. ”Herra Lehtivuori otaksun?”, orava kysyi ja jatkoi, ”Minulle on kerrottu, että toimitte aikoinanne kuriirina pidemmälläkin matkoilla. Matkasitte jopa Piscispolikseen saakka. Ettekö matkannutkin?” ”Pitää paikkansa”, vastasin, ”Sen pidemmälle en tosin koskaan matkannut, vaikka olisinkin halunnut nähdä Smaragdikaupungin kauniit käytävät.” ”Näin kuulin, tai esimiehenne kertoi, että olette aina halunneet nähdä Smaragdikaupungin.” ”Olette puhuneet siis esimieheni kanssa?” hämmästelin. ”Mitä asiaa varten jos saanen kysyä?” ”Ei älkää suinkaan olko huolissanne”, uniformuun pukeutunut orava sanoi. ”Ette ole missään hankaluuksissa, vaan tulen esittämään teille tarjouksen.” Luku III Niin minä sitten tarjouksen kuultuani lähdin heti seuraavana aamuna. Reppu pullollaan ja määränpää tiedossa. Muu kaupunki vielä nukkui, kun lähdin. Vain muutama orava tuli kadulla minua vastaan. Osa lähdössä aikaiseen aamuvuoroon ja osa puolestaan matkalla kotiin lepäämään iltavuoron jälkeen. Itse en ollut nukkunut kuin tunnin tai kaksi korkeintaan viime yönä, mutta se ei mieltäni painanut. Koin oloni hyvin pirteäksi ja tepastelin pitkin kaupungin katuja sulosointuisin askelin. Korttelit vaihtuivat toisensa perään ja kaupungin portit alkoivat askel askeleelta lähestymään. Porttien hämöttäessä nenäni edessä koin kuitenkin hetken aikaa oloni epävarmaksi. Oi voi, jos vain olisin tuolloin ymmärtänyt kääntyä ympäri. Pudistin kuitenkin vain päätäni ja sain itseni vakuutetuksi matkani tarkoituksesta. Toimita paketti perillä saakka ehjänä, eläkö kerro sen sisällöstä kenellekään. Porttien avautuessa kohtaloni oli sinetöity. Luku IV Virkapukuinen orava odotti minua ovensuussa, kun puin takkia päälleni. Astelin ulos ja suljin asuntoni oven. Uniformuinen orava marssi ryhdikkäästi kohti autoa, joka odotti pihatiellä. Orava oli kertonut minulle olevansa kersantti Järvisuo ja että pihalla odottava auto veisi minut hänen ”pomonsa” luo. Ilmaisua oli eriskummallinen huomioiden Järvisuon armeija taustan. Tilanteesta kuitenkin tajusin olemaan kyselemättä enempää, sillä mitään vastauksia tuskin olisin häneltä saanut. Niinpä astuin auton kyytiin ja matka jatkui moottorin humistessa. Autossa oli hiljaista. Järvisuo, minä ja auton kuljettaja. Kukaan ei sanonut sanaakaan. Kortteli vaihtui toisensa perään ja aloin jo ihmettelemään mihin minua oikein oltiin viemässä. Kaikki koko jutussa oli hyvin hämärää. Niin ilta, määränpää kuin mystisen tarjouksen sisällään pitävät yksityiskohdat hukkuivat pimeyteen. Vain auton etuvalojen luoma valokeila toi jotain kirkkautta koko juttuun ja taas muutama kortteli jäi taakse. Aloin kokea oloni hyvin vaivaantuneeksi ja lopulta uskaltauduin puhumaan. ”Mihin te oikein viette minua?” kysyin kersantti Järvisuolta. ”Pomon luokse”, kuului Järvisuon vastaus. Tämä ei kuitenkaan tyydyttänyt tiedon haluani, vaan pikemminkin lisäsi sitä. Mikä ihmeen

pomo? Oliko kyseessä joku korkea-arvoisempi henkilö armeijasta? Majuri, eversti vai peräti kenraali? Vai olisinko menossa tapaamaan jotakin kaupungin korkeista virkamiehistä? Vai olisiko kyseessä pikemminkin jonkinlainen huijaus? Pyörittelin näitä ajatuksia päässäni ikuisuudelta tuntuvan ajan verran, kunnes auto pysähtyi. Hyvin monimutkaisiksi kehittyneet salaliittoteoriat unohtuivat pian ja mieleni valtasi ennennäkemätön uteliaisuus.